

Kinderen aan de basis van vaders carrièrewissel, het is niet gebruikelijk. Meestal geven ouders hun kinderen een steuntje bij het zoeken van een baan. Bij Patrick du Bois, coördinator van *Brussel-Allerheiligen 2006* zette dochterlief pa op het spoor van een opdracht in dienst van de Kerk. Amper vijftig, ruilde hij de ruime directiekantoren van multinationals voor een bescheiden bureautje in het Brusselse vicariaat.

Toon Osaer

‘Het leven vraagt strategische keuzes’

PATRICK DU BOIS

HET enthousiasme blinkt in zijn ogen. Als vanzelf laat hij de vonk van die gedrevenheid overslaan op wie hij ontmoet. Spontaan noemen we hem een Waal, want geboren en getogen in Henegouwen. Meteen volgt een nuancering. „In Doornik voel je je veeleer Europeaan. De stad grenst aan Frankrijk en Kortrijk is evenmin veraf.” Getrouwd met een Brugse, in Brussel komen wonen en actief in bedrijven met vestigingen buiten de landsgrenzen, we begrijpen de reactie.

Met een vader mijnningénieur drukken de mijnsluitingen in de Borinage een stempel op de jongen van vijf. Na de humaniora studeert hij handelingenieur in Bergen, volop in een periode van economische groei. De jonge handelingenieur kan kiezen. Het wordt de internationale firma Procter & Gamble en hij verkast naar Brussel. Na vijf jaar beweegt McKinsey hem tot een eerste overstap in zijn loopbaan. Het buitenland wordt zijn werkterrein. Een internationaal beroepsleven uitbouwen valt moeilijk te combineren met een gezinsleven. „We hebben vijf kinderen en dan maak je strategische keuzes! Ik keerde terug naar België: eerst een mediagroep, nadien Sabena. Ik kende er mooie jaren, maar ook het concordaat en het faillissement.”

– Van het bedrijfsleven naar de Kerk. Op het eerste gezicht niet vanzelfsprekend.

Na Sabena koos ik voor staalgroep Arcelor. Een duurzame ontwikkelingspolitiek en een ethische code voor het bedrijf uitbouwen. Bedrijfsethiek dus, best verrijkend en het sloot aan bij mijn engagement als christen. Ik moest opnieuw de wereld rondreizen en dat ging na verloop van tijd weer knagen.

Mijn oudste dochter was zeer actief in de jongerenpastoraal in Sint-Pieters-Woluwe. Via haar kwam ik in contact

met deken Jean Kockerols. Toen die hoorde van mijn plannen om terug te keren uit Luxemburg, stelde hij mij het project voor: Kardinaal Danneels overtuigde me dat het een zinvolle en belangrijke opdracht was. En, ja waarom zou ik mij niet enkele maanden inzetten voor de Kerk?

– Wellicht een contrastervaring voor iemand uit het bedrijfsleven?

Laat me positief beginnen. In een bedrijf werk je om je brood te verdienen. In de Kerk doe je het niet omwille van het salaris. De motivatie komt van elders. De mensen die ik ontmoet zijn zeer enthousiast en hun engagement rust op een diepe overtuiging. Ze zijn zeer gedreven, priesters zowel als leken.

Goede wil in overvloed, al ontbreken soms de middelen. Met relatief weinig bijkomende middelen kan het niveau nochtans opgekrikt. Competente mensen, maar organisatorisch is er nog wat werk aan de winkel. De Kerk zou in dat verband wellicht haar voordeel doen met wat meer vertrouwen te schenken aan leken met ervaring op dat vlak. Als je leken beschouwt als tweederangsmedewerkers, krijg je tweederangsmedewerking. Neem je ze au sérieux, dan trek je prima mensen. Wanneer je hen als echte deskundigen engageert, dan moet je hen ook in hun competentie aanvaarden. Laat leken zich vanuit hun eigen competentie inzetten. Omgekeerd moeten leken de eigen bevoegdheid van de ambtsdragers erkennen. Naar mijn aanvoelen moeten we complementair leren werken in de Kerk, priester en leken.

– Hoe ziet u uw taak in het project *Brussel-Allerheiligen 2006*?

Even ter herinnering. Het initiatief komt van vier kardinalen: Danneels, Schönborn van Wenen, Policarpo van Lissabon en Lustiger van Parijs, later vervoegd door de kardinaal van Budapest. Zij vonden de evangelisatie in de grootstad een uitdaging voor de hele Kerk. Met een

© Hugo Maris

congres en tal van omkaderende activiteiten willen ze die een nieuw elan geven. Met de hoop op uitstraling naar de bredere kerkgemeenschap.

Wij zijn de vierde in de rij. Het wordt een intense internationale week van dialoog en debat, ontmoeting, liturgie vieren, culturele manifestaties en conferenties. Zo geven we christenen een nieuwe fierheid en behoeden religie ervoor helemaal in de privésfeer te verdwijnen.

Nu ik bij de voorbereiding betrokken ben, zeggen velen mij – ook buiten de Kerk en zelfs ongelovigen – hoe belangrijk zij de rol van de Kerk in de samenleving achten. Haar aandeel in de humanisering van de cultuur moet erkend worden. En geef toe, vele christenen zijn vanuit hun engagement als gelovige actief in het onderwijs, in vakbond, gezondheidszorg, bedrijfsleven, bewegingen en welzijnsorganisaties. Hun bijdrage aan de samenleving en op die manier aan het geluk van de mensen is onvervangbaar. Met dit initiatief willen we dat op een open, uitnodigende manier aan onze tijdgenoten laten zien. Niet arrogant, zonder pretentie en wars van geforceerde bekeeringssijver.

Ons motto luidt *Kom en zie*, naar het woord van Christus in het Johannesevangelie. Dat is meer dan een uitnodiging. Het houdt ook de verplichting in om naar de mensen toe te gaan, weze het op een respectvolle manier. We willen de tijdgenoten Christus, door wie we meer mens kunnen worden, opnieuw laten ontdekken.

De Brusselse parochies, organisaties en instellingen raken daarvoor stilaan enthousiast. Zowat tachtig procent heeft al iets in de pijplijn zitten. Samen met de andere leden van het coördinatiecomité mag ik dit gebeuren helpen realiseren.

– U werkt nu in een gelovig-christelijk milieu, waar u zonder moeite kunt uitkomen voor uw geloof. Hoe zat dat in het bedrijfsleven?

Nooit verzweeg ik mijn christen-zijn. Collega's en medewerkers wisten dat ik wekelijks de eucharistie vier en vanuit mijn gelovige overtuiging probeer te leven. Maar ik stond daarom niet constant met de vlag van het geloof te zwaaien.

Toch zijn er momenten waar je juist vanuit die overtuiging accenten kunt leggen. Een voorbeeld? Toen het faillissement van Sabena

onafwendbaar werd, heb ik mijn dertig directe medewerkers daarvoor meteen ingelicht. Ik heb hen aangeraden hun cv in orde te brengen en uit te kijken naar ander werk. Mijn collega's van de directie hebben dat niet allemaal geapprecieerd, maar ik vond het mijn verantwoordelijkheid.

– Wat verwacht u persoonlijk van het congres?

De humanisering van de stad helpen bevorderen. Ik ben echt hoopvol en positief wanneer ik zie hoeveel hier beweegt. We moeten ervoor zorgen die hoop niet te ontgoochelen. Er is duidelijk behoefte aan een nieuwe ongecomplexeerde en diepe dialoog tussen Kerk en samenleving. De Kerk moet die kans grijpen. Dat vereist nederigheid en enthousiasme. Een beetje afstand nemen van onze dagelijkse interne beslommeringen en open staan voor de problemen in de maatschappij. Blijven treuren omdat we met minder mensen in de Kerk zijn, fruikt nieuwe initiatieven.

Meer informatie op de website www.brussel-allerheiligen2006.be of telefonisch via 02/533.29.11. Wie financieel wil steunen kan dat op rekeningnummer 230-0736079-63.